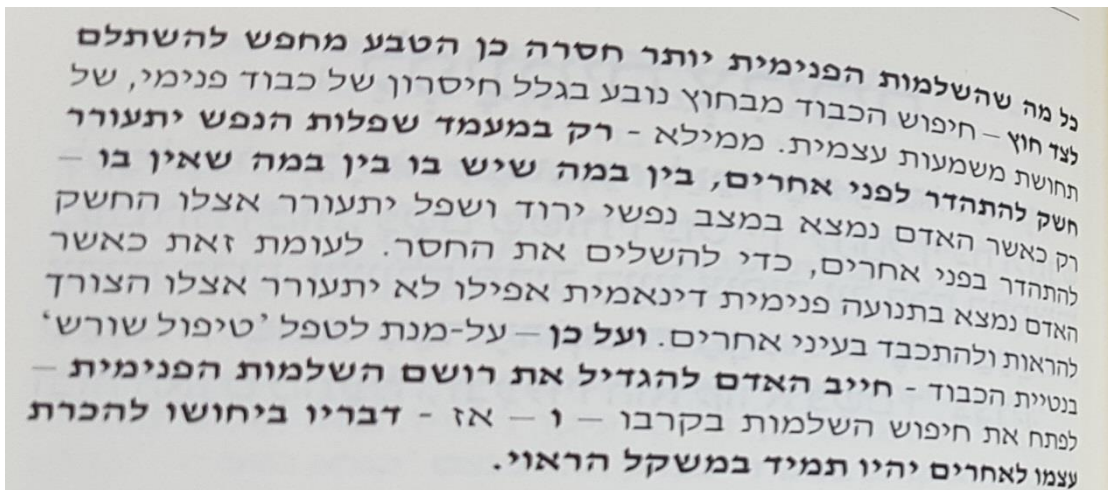

מבחן ליחס האמיתי לתורה שממנו צומח אחר כך מקדש ה'

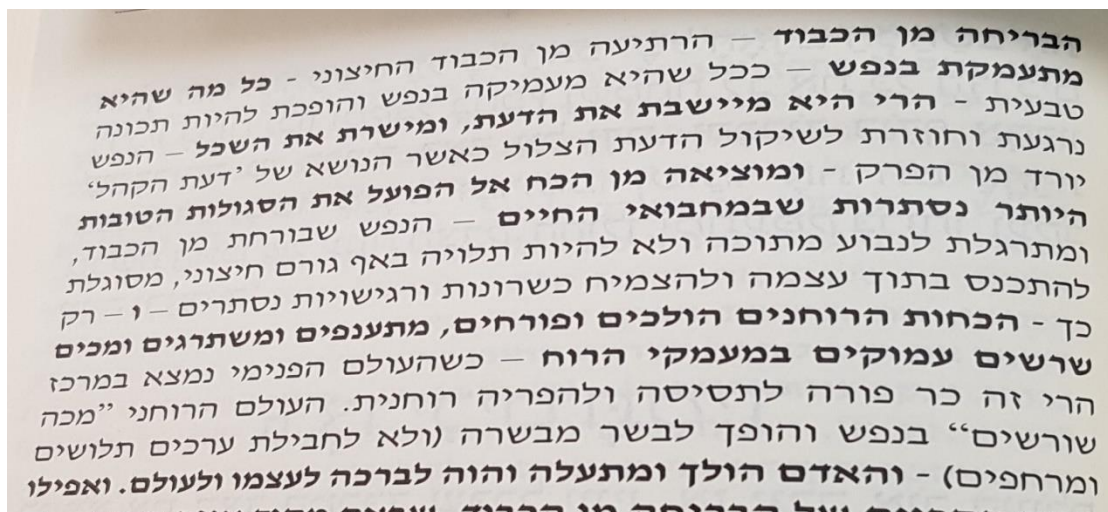
(בדומה למבחן המנבל עצמו על דברי תורה)

1. משנה ד - כָּף הִיא דִּרְכָּה שֶׁל תּוֹרָה, פֶּת בְּמִלַּח תֹּאכַל וּמַיִם בְּמִשׁוּרָה תִּשְׁתֶּה וְעַל הָאָרֶץ תִּישֵׁן וְחַיִּי צַעַר תִּתְּנֶה וּבִתּוֹרָה אֶתָּה עֹמֵל אִם אֶתָּה עֹשֶׂה כֵּן אֲשֶׁרִיךְ וְטוֹב לָךְ (תהלים קכח ב) אֲשֶׁרִיךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְטוֹב לָךְ לְעוֹלָם הַבָּא. אֵל תִּבְקֶשׁ גְּדֻלָּה לְעַצְמָךְ, וְאַל תִּחְמוֹד כְּבוֹד, יוֹתֵר מִלְמוּדָךְ עֹשֶׂה, וְאַל תִּתְאַוֶּה לְשִׁלְחָנֶם שֶׁל שָׂרִים, שֶׁשִּׁלְחֶנְךָ גְּדוֹל מִשִּׁלְחָנֶם וְכִתְרֶךָ גְּדוֹל מִכְתָּרֶם, וְנֶאֱמַן הוּא בַעַל מְלֶאכֶתְךָ שֶׁיִּשְׁלַם לָךְ שָׂכָר פְּעֻלָּתְךָ:

2. מידות הראיה כבוד ד

3. מידות הראיה כבוד ז

4. מידות הראיה כבוד ו

לפעמים צריכים לקבל כבוד, וליהנות ממנו, כדי לאמץ את הכחות הרוחניות לעבודות רמות – לפעמים זקוקים לכבוד הבא מן החוץ כדי לעורר את האמון העצמי לצעוד בדרך רוחנית עליונה וקשה - כשם ששותין כוס יין להחליף כח ולחדש צהלת הרוח – מנת הכבוד היא כמו כוס יין שמחדש את החיוניות ואהבת החיים. ולעולם תהיה העין צופיה על הכח התמציתי שבכבוד – גם כשמקבלים כבוד צריך לדעת איך לקבל אותו. לקבל את התמצית העניינית שלו (ולא את קליפות הגאווה) - שהוא מצד הרוממות האמתית שיש במעלות – תמצית הכבוד היא ההערכה של התכונות הטובות מצד עצמן, ואכן הן ראויות לכל כבוד. זה שמדובר בך זה לא עיקר העניין. ובוזה האדם מתעלה, ובעילוויו הוא קורא בשם ד' בצדק הוא בעצם 'קורא בשם ה' באופן צודק – כלומר מגלה את הטוב שבו ונותן לו תוקף וקיום מבלי להיסחף אל תופעות הלוואי של ה'ניכוס' של ההישג הרוחני והמידות הרעות הקשורות לכך (גאווה, קנאה, שנאה וכיוצ"ב)